

Dziennik Urzędowy L 90

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
2 kwietnia 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 291/2008 z dnia 1 kwietnia 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	1
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 292/2008 z dnia 1 kwietnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw	3
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 293/2008 z dnia 1 kwietnia 2008 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 w odniesieniu do krajowych pułapów ustalonych w wymienionym załączniku	5

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Komisja

2008/283/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniająca decyzję 2003/757/WE (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 5416) ⁽¹⁾	7
--	---

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 291/2008

z dnia 1 kwietnia 2008 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 2 kwietnia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 kwietnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 1 kwietnia 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	JO	69,1
	MA	43,2
	TN	125,1
	TR	89,8
	ZZ	81,8
0707 00 05	JO	178,8
	TR	165,0
	ZZ	171,9
0709 90 70	MA	43,9
	TR	138,6
	ZZ	91,3
0805 10 20	EG	44,4
	IL	62,8
	MA	53,6
	TN	53,6
	TR	58,2
	ZZ	54,5
0805 50 10	IL	117,7
	TR	109,8
	ZA	148,3
	ZZ	125,3
0808 10 80	AR	88,2
	BR	83,7
	CA	80,7
	CL	91,8
	CN	81,3
	MK	52,2
	US	120,9
	UY	63,4
	ZA	71,7
	ZZ	81,5
0808 20 50	AR	78,1
	CL	80,1
	CN	53,4
	ZA	88,0
	ZZ	74,9

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 292/2008**z dnia 1 kwietnia 2008 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1182/2007 z dnia 26 września 2007 r. ustanawiające przepisy szczegółowe dotyczące sektora owoców i warzyw, zmieniające dyrektywy 2001/112/WE i 2001/113/WE oraz rozporządzenia (EWG) nr 827/68, (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96, (WE) nr 2826/2000, (WE) nr 1782/2003 i (WE) nr 318/2006 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2202/96⁽¹⁾, w szczególności jego art. 42 lit. a), b) i j),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 80 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1580/2007⁽²⁾ ustanawia limit dla produktów wycofywanych z rynku w formie odsetka od wielkości produkcji stanowiącej przedmiot obrotu jakiegokolwiek produktu jakiegokolwiek danej organizacji producentów. Aby promować bezpłatną dystrybucję jako przeznaczenie wycofywanych produktów, powyższy limit nie powinien dotyczyć produktów wysyłanych do bezpłatnej dystrybucji.
- (2) Artykuł 80 ust. 2 akapit trzeci przewiduje 3-procentowy margines błędu w obliczeniu wielkości produkcji stanowiącej przedmiot obrotu. Wyrażenie to może być mylące i w celu jasności przepis powinien odwoływać się do 3-procentowego marginesu przekroczenia.
- (3) Artykuł 55 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1182/2007 stanowi, że programy operacyjne zatwierdzone przed dniem 31 grudnia 2007 r. mogą być zmieniane w celu spełnienia wymogów tego rozporządzenia. Zmiany takie wymagają jednak od zainteresowanych państw członkowskich przyjęcia krajowej strategii na mocy wymienionego rozporządzenia, co może zająć pewien czas w 2008 r.
- (4) Po dniu 31 grudnia 2007 r. nie można wycofywać produktów z rynku zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2200/96⁽³⁾ na skutek zmian wprowadzonych w nim rozporządzeniem (WE) nr 1182/2007.
- (5) Pożądanym jest również umożliwienie szybkiego wprowadzenia w 2008 r. nowych środków zapobiegania kryzysom i zarządzania w sytuacjach kryzysowych, tam gdzie jest to administracyjnie możliwe i gdzie można przeprowadzić odpowiednie kontrole, a mianowicie kontrole promocji i komunikacji oraz szkolenia.
- (6) W związku z tym, aby umożliwić płynne przejście z systemu zarządzanego rozporządzeniem (WE) nr 2200/96 na system zarządzany rozporządzeniem (WE) nr 1182/2007, aby umożliwić szybkie wprowadzanie nowych środków zapobiegania kryzysom i zarządzania w sytuacjach kryzysowych oraz aby uniknąć niepotrzebnego zawieszenia środków wycofywania produktów z rynku, należy zezwolić państwom członkowskim na kwalifikowanie wydatków dokonanych na te środki od dnia 1 stycznia 2008 r., nawet jeżeli działania w ramach danego środka są przeprowadzone przed dostosowaniem danego programu operacyjnego w celu jego uwzględnienia. Z tych samych powodów należy zezwolić państwom członkowskim na wprowadzanie zmian w środkach w programach istniejących na mocy art. 55 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1182/2007 w celu uwzględnienia wydatków dokonanych od dnia 1 stycznia 2008 r.
- (7) W interesie dobrego zarządzania działania powinny spełniać pozostałe wymogi rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, a krajowa strategia i program operacyjny powinny być następnie zmienione, tak aby uwzględnić dany środek przed złożeniem wniosku o płatność w ramach związanej z tym pomocy.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1580/2007.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 17.10.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1580/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 80 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Wycofanie z rynku nie przekracza 5 % wielkości produkcji stanowiącej przedmiot obrotu jakiegokolwiek produktu jakiegokolwiek danej organizacji producentów. W odsetku tym nie uwzględnia się jednak ilości przekazanych do jednego z celów wymienionych w art. 10 ust. 4 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1182/2007 lub innego celu zatwierdzonego przez państwa członkowskie na mocy art. 81 ust. 2.”;

2) w art. 80 ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Odsetki, o których mowa w akapicie pierwszym, są rocznymi średnimi z trzyletniego okresu z 3-procentowym marginesem przekroczenia w skali roku.”;

3) w art. 152 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie mogą ustanowić, że wydatki na jeden lub więcej środków zapobiegania kryzysom i zarządzania w sytuacjach kryzysowych, dotyczące wycofy-

wania produktów z rynku, promocji i komunikacji, oraz szkolenia dokonane przez organizację producentów w 2008 r. są kwalifikowalne, nawet jeżeli nie dostosowano jeszcze programu operacyjnego w celu uwzględnienia danych środków. Aby wydatki te były kwalifikowalne:

- a) państwo członkowskie dba o to, by krajowa strategia przyjęta w 2008 r. zgodnie z niniejszym rozporządzeniem obejmowała dane środki;
- b) w 2008 r. zmienia się program operacyjny zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, aby objąć dane środki przed złożeniem wniosku o płatność w ramach związanej z tym pomocy; oraz
- c) środki oraz wszelkie ich kontrole są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Państwa członkowskie mogą ustanowić, że zmiana środka w istniejącym programie operacyjnym dokonywana zgodnie z art. 55 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1182/2007 obejmują wydatki na działania prowadzone w 2008 r. nawet jeszcze przed wprowadzeniem zmian, pod warunkiem że przestrzega się wymogów zawartych w akapicie czwartym lit. a), b) i c).”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 kwietnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 293/2008**z dnia 1 kwietnia 2008 r.****zmieniające załącznik II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 w odniesieniu do krajowych pułapów ustalonych w wymienionym załączniku**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w zakresie wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 ustala, dla każdego państwa członkowskiego, pułapy krajowe, które nie mogą być przekraczane przez dodatkowe kwoty pomocy określone w art. 12 wymienionego rozporządzenia.
- (2) Z przeglądu, o którym mowa w art. 12 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, wynika, że pułapy ustalone

w załączniku II nie odpowiadają już sytuacji strukturalnej gospodarstw. Należy zatem dostosować pułapy obowiązujące od 2008 r.

- (3) Załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 powinien zostać odpowiednio zmieniony.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Płatności Bezpośrednich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 zastępuje się tekstem załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 kwietnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 146/2008 (Dz.U. L 46 z 21.2.2008, s. 1).

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 13 listopada 2007 r.

w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniająca decyzję 2003/757/WE

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 5416)

(jedynie tekst w języku francuskim i niderlandzkim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/283/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽¹⁾ i po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA ⁽²⁾

- (1) Podstawę prawną systemu centrów koordynacyjnych stanowi rozporządzenie królewskie nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. Decyzjami z dnia 2 maja 1984 r. i 9 marca 1987 r., Komisja zezwoliła na stosowanie tego systemu, uznając, że nie budzi on zastrzeżeń z punktu widzenia reguł Traktatu dotyczących pomocy państwa.
- (2) Zgodnie ze zobowiązaniem podjętym w ramach Kodeksu postępowania etycznego w zakresie opodatkowania przedsiębiorstw (zwanego dalej „Kodeksem postępowania”), przyjętym rezolucją Rady oraz przez przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych

w Radzie w dniu 1 grudnia 1997 r. ⁽³⁾, Komisja dokonała ponownego zbadania tego systemu w świetle reguł Traktatu stosowanych w zakresie pomocy państwa oraz w świetle swojego komunikatu w sprawie stosowania reguł pomocy publicznej do środków związanych z bezpośrednim opodatkowaniem działalności gospodarczej ⁽⁴⁾.

- (3) Dnia 11 lipca 2001 r. Komisja zaproponowała niezbędne środki mające na celu zlikwidowanie skutków systemu centrów koordynacyjnych w odniesieniu do wszystkich objętych nim przedsiębiorstw, w terminie do dnia 31 grudnia 2005 r. Belgia nie zaakceptowała powyższych niezbędnych środków, oceniając, że z punktu widzenia prawa była zobowiązana do przestrzegania, do chwili ich wygaśnięcia, zezwoleń przyznanych na okres dziesięciu lat, z których niektóre traciły ważność po dniu 31 grudnia 2005 r.
- (4) Dnia 27 lutego 2002 r., w związku z brakiem akceptacji zaproponowanych niezbędnych środków, Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające ⁽⁵⁾ przewidziane w art. 88 ust. 2 Traktatu, zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 (obecnego 88) Traktatu WE ⁽⁶⁾. Jednocześnie Komisja zaprosiła zainteresowane strony trzecie do złożenia uwag, w szczególności na temat okoliczności umożliwiających ustalenie istnienia ich uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 16.5.2007, str. 20.

⁽²⁾ Odnosnie do szczegółowych informacji dotyczących etapów postępowania poprzedzających datę niniejszej decyzji, patrz decyzja Komisji z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie wszczęcia postępowania oraz decyzja 2003/757/WE.

⁽³⁾ Dz.U. C 2 z 6.1.1998, str. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 384 z 10.12.1998, str. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 147 z 20.6.2002, str. 2.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

- (5) Formalne postępowanie wyjaśniające zostało zamknięte wydaniem przez Komisję negatywnej decyzji końcowej, tj. decyzji Komisji 2003/757/WE z dnia 17 lutego 2003 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii⁽⁷⁾, notyfikowanej w Belgii w dniu 18 lutego 2003 r. Odnośnie do pomocy istniejącej, Komisja nie nakazała zwrotu przyznanych wcześniej środków pomocy. Niemniej jednak, tytułem środków przejściowych, decyzja 2003/757/WE zezwalała centrom koordynacyjnym na korzystanie z udogodnień systemu do momentu utraty ważności aktualnych zezwoleń, tj. maksymalnie do dnia 31 grudnia 2010 r. Belgia i stowarzyszenie Forum 187, grupujące centra koordynacyjne, złożyły skargę do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wnosząc o zawieszenie i unieważnienie wspomnianej decyzji w całości lub w części (sprawy C-182/03 i T-140/03, późniejsza C-217/03).
- (6) Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2003 r.⁽⁸⁾, Prezes Trybunału zawiesił wykonanie decyzji 2003/757/WE „w zakresie w jakim (zakazuje) ona Królestwu Belgii przedłużania ważnych zezwoleń posiadanych przez centra koordynacyjne w dniu notyfikacji tej decyzji”. W postanowieniu stwierdzono ponadto, że „skutki ewentualnego przedłużenia dokonanego na podstawie [niniejszego] postanowienia nie [mogą] rozciągać się na okres po dacie ogłoszenia orzeczenia w postępowaniu głównym.”
- (7) Na wnioski Belgii, w decyzji Rady 2003/531/WE z dnia 16 lipca 2003 r. w sprawie przyznania przez rząd belgijski pomocy niektórym centrom koordynacyjnym mającym siedzibę w Belgii⁽⁹⁾ uznano, zgodnie z art. 88 ust. 2 akapit trzeci Traktatu, „za zgodną ze wspólnym rynkiem, pomoc, którą Belgia zamierza przyznać do dnia 31 grudnia 2005 r. na rzecz przedsiębiorstw, które w dniu 31 grudnia 2000 r. były beneficjentami zezwoleń, przyznawanych centrom koordynacyjnym na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r., których ważność wygasa między dniem 17 lutego 2003 r. a 31 grudnia 2005 r.”. Badana pomoc polegała na utrzymaniu skutków systemu centrów koordynacyjnych w stosunku do wymienionych wyżej przedsiębiorstw. Komisja złożyła skargę do Trybunału przeciwko decyzji 2003/531/WE (sprawa C-399/03).
- (8) Dnia 16 lipca 2003 r. Komisja odniosła się do decyzji 2003/531/WE w komunikacie prasowym, w którym zaznaczyła: „Rozmowanie przedstawione w postanowieniu oraz sama jego treść pozwalają sądzić, że środki pomocy przyznane na tej podstawie są ostatecznie uzyskiwane na rzecz centrów, nawet jeżeli Trybunał musiał wcześniej odrzucić, co do meritum, skargę Belgii”. (IP/03/1032).
- (9) Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2006 r.⁽¹⁰⁾, Trybunał unieważnił częściowo decyzję Komisji „ponieważ nie przewiduje ona środków przejściowych w stosunku do centrów koordynacyjnych, których wnioski o przedłużenie zezwolenia nie zostały rozpatrzone w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej”. Tego samego dnia Trybunał unieważnił również decyzję 2003/531/WE⁽¹¹⁾.
- (10) Pismem z dnia 4 lipca 2006 r.⁽¹²⁾, Komisja wezwała Belgię do przekazania informacji, które miały posłużyć do określenia odpowiednich działań, jakie należało podjąć w następstwie wyroku Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach C-182/03 i C-217/03. Informacje te dotyczyły sposobu, w jaki Belgia wprowadziła w życie decyzję 2003/757/WE, częściowo zawieszoną postanowieniem z dnia 26 czerwca 2003 r. Na przekazanie wnioskowanych informacji wyznaczono Belgii termin 20 dni roboczych, tj. do dnia 2 sierpnia 2006 r.
- (11) Dnia 23 sierpnia 2006 r., wobec braku odpowiedzi, Komisja ponownie wezwała Belgię do przekazania wspomnianych informacji⁽¹³⁾. Wyznaczono nowy termin 10 dni roboczych, tj. do dnia 7 września 2006 r.
- (12) Dnia 13 września 2006 r. przesłano Belgii nieoficjalną wiadomość pocztą elektroniczną zawierającą kopie dwóch wyżej wymienionych pism. Pismem z dnia 14 września 2006 r., powołując się na wspomnianą pocztę elektroniczną i pisma w załączniku, Belgia poinformowała, że pism tych nigdy wcześniej nie otrzymała. Pismem z dnia 29 września 2006 r. Komisja wezwała Belgię do przekazania informacji, o które wnioskowała w dniu 4 lipca, oraz o poinformowanie jej o szczegółowych zamiarach dotyczących centrów koordynacyjnych. Zaproponowała również spotkanie techniczne. Ponieważ odpowiedź Belgii z dnia 12 października 2006 r. nie zawierała żadnej z wnioskowanych informacji, Komisja ponownie przypomniała Belgii o znaczeniu wnioskowanych informacji pismem z dnia 10 listopada 2006 r., w którym jednocześnie wyznaczyła dzień 22 listopada 2006 r. jako nieprzekraczalny termin udzielenia odpowiedzi. Ostatnie pismo ze strony Belgii, z dnia 17 listopada 2006 r., wciąż nie zawierało odpowiedzi odnośnie do meritum.
- (13) Dnia 16 stycznia 2007 r. Belgia przekazała informacje wnioskowane przez Komisję. Informacje uzupełniające zostały przekazane przez nią w pismach z dnia 8 i 16 lutego 2007 r. Ponadto w dniach 5 i 15 lutego oraz 5 marca 2007 r. odbyły się trzy spotkania między służbami Komisji a Belgią.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 282 z 30.10.2003, str. 25. Wersja poprawiona (Dz.U. L 285 z 1.11.2003, str. 52).

⁽⁸⁾ Sprawy połączone C-182/03 R i C-217/03 R, Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb. Orz. 2003 str. I-6887.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 184 z 23.7.2003, str. 17.

⁽¹⁰⁾ Sprawy połączone C-182/03 i C-217/03, Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb. Orz. 2006 str. I-5479.

⁽¹¹⁾ Sprawa C-399/03, Komisja przeciwko Radzie, Zb. Orz. 2006 str. I-5629.

⁽¹²⁾ Zarejestrowane pod numerem D/55614.

⁽¹³⁾ Zarejestrowane pod numerem D/57226.

(14) Pismem z dnia 21 marca 2007 r. Komisja poinformowała Belgię o decyzji o przedłużeniu postępowania wszczętego w dniu 27 lutego 2002 r. w stosunku do wymienionego środka pomocy, zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu.

(15) Decyzja Komisji o przedłużeniu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽¹⁴⁾. Komisja zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących właściwych środków przejściowych, jakie powinna przewidzieć zgodnie z wyrokiem Trybunału.

(16) Komisja otrzymała uwagi na ten temat od Forum 187 ⁽¹⁵⁾ oraz od trzech centrów koordynacyjnych. Uwagi te zostały przekazane Belgii, która miała możliwość ich skomentowania. Belgia przekazała swoje komentarze w pismach z dnia 19 i 30 lipca 2007 r.

II. OPIS SYSTEMU

(17) Podstawę prawną systemu centrów koordynacyjnych stanowi rozporządzenie królewskie nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. Centrum koordynacyjne jest przedsiębiorstwem wchodzącym w skład wielonarodowej grupy, świadczące usługi kwalifikowane jako pomocnicze (finansowanie, zarządzanie środkami płynnymi, badania i rozwój, itd.) wyłącznie na rzecz innych przedsiębiorstw tej samej grupy. Od 1983 roku, w ramach specjalnego systemu zatwierdzonego przez Komisję, tego rodzaju przedsiębiorstwa korzystały w Belgii ze znacznie obniżonej podstawy opodatkowania dla podatku dochodowego oraz z różnych zwolnień (podatek od kapitału, zaliczka na podatek od dochodów z majątku nieruchomości, zaliczka na podatek od dochodów z majątku ruchomego). Prawo do korzystania z tego systemu było przyznawane w formie zezwolenia wydawanego na okres dziesięciu lat, stwierdzającego, że dane centrum koordynacyjne spełnia warunki określone w rozporządzeniu królewskim nr 187. Po upływie okresu 10 lat zezwolenie ulegało przedłużeniu na identycznych warunkach ⁽¹⁶⁾.

(18) Dnia 27 grudnia 2006 r. Belgia przyjęła ustawę ⁽¹⁷⁾ umożliwiającą przedłużenie do dnia 31 grudnia 2010 r. – nawet ze skutkiem wstecznym – zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych, które by o to wnioskowały. Poza centrami, których zezwolenia zostały przedłużone w okresie od 17 lutego 2003 r. do 31 grudnia 2005 r., wspomniana możliwość przedłużenia byłaby również dostępna dla centrów koordynacyjnych, których zezwolenia tracą ważność w okresie od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2010 r., oraz dla nieokreślonej dokładnie liczby centrów, których zezwolenia tracą ważność najpóźniej dnia 31 grudnia 2005 r., które jednak, do tego dnia nie złożyły wniosku o przedłużenie. Powyższa

ustawa nie została notyfikowana Komisji, zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu, ale jej wejście w życie zostało zawieszona i uzależnione od potwierdzenia przez Komisję braku zastrzeżeń z jej strony.

(19) Z 243 centrów koordynacyjnych działających w 2002 roku, 173 nadal prowadziły działalność w roku 2007. Wśród nich, 27 dysponowało zezwoleniem ważnym do dnia 31 grudnia 2010 r., zgodnie z decyzją 2003/757/WE. Zezwolenia 136 innych centrów tracą ważność przed dniem 31 grudnia 2010 r., i ich właśnie dotyczy możliwość przedłużenia oferowana przez ustawę. Nieokreślona liczba centrów koordynacyjnych, które w międzyczasie zaprzestały wykonywania działalności, mogłyby, jak się wydaje, również korzystać z możliwości przedłużenia przewidzianej przez ustawę z dnia 27 grudnia 2006 r.

III. CEL PRZEDŁUŻENIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

(20) W wyniku postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r., zawieszającego skutki zakazu przedłużania zezwoleń centrów koordynacyjnych, których ważność wygasła, Belgia otrzymała możliwość przedłużenia tych zezwoleń. Skutki tego przedłużenia nie mogły jednak rozciągać się na okres po dniu ogłoszenia orzeczenia w postępowaniu głównym. Wyrok Trybunału został wydany w dniu 22 czerwca 2006 r.

(21) W oparciu o posiadane informacje Komisja oczekiwała, że Belgia ograniczy się do przedłużenia zezwoleń centrów koordynacyjnych do końca 2005 roku, jak określono w Kodeksie postępowania i zgodnie z wielokrotnie składanymi przez Belgię wnioskami. Pismem z dnia 4 lipca 2006 r. Komisja zwróciła się do Belgii o potwierdzenie tych przypuszczeń. Belgia potwierdziła ograniczenie przedłużeń przyznanych na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. do dnia 31 grudnia 2005 r., z wyjątkiem czterech centrów, których zezwolenia zostały przedłużone bezterminowo. Belgia poinformowała również Komisję o zamiarze – opartym na interpretacji wyroku Trybunału – przedłużenia zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych do końca 2010 roku oraz przyjęcia w grudniu 2006 roku ustawy mającej na celu umożliwienie tego ogólnego przedłużenia poza rok 2005, w razie potrzeby ze skutkiem wstecznym.

(22) Dnia 21 marca 2007 r., wobec braku jednomyślności w sprawie interpretacji wyroku Trybunału, Komisja uznała, że jest zmuszona do rozszerzenia formalnego postępowania wyjaśniającego, aby przedstawić własną interpretację wyroku i podać do wiadomości elementy, na których postanowiła się oprzeć w celu ustalenia „nowego” okresu przejściowego zgodnego z wyrokiem Trybunału. Komisja wyraziła również wątpliwości odnośnie do interpretacji wyroku Trybunału przedstawionej przez Belgię oraz odnośnie do zamiaru przedłużenia zezwoleń wszystkich centrów koordynacji do końca 2010 roku.

⁽¹⁴⁾ Patrz przypis nr 1.

⁽¹⁵⁾ Forum 187 jest federacją zawodową centrów koordynacyjnych, centrów dystrybucji, centrów usługowych i centrów obsługi klientów mających siedzibę w Belgii.

⁽¹⁶⁾ Odnośnie do pełniejszego opisu systemu, patrz decyzja o wszczęciu procedury z dnia 27 lutego 2002 r.

⁽¹⁷⁾ Ustawa z dnia 27 grudnia 2006 r. zawierająca różne przepisy (*Moniteur belge* z dnia 28 grudnia 2006 r.).

IV. UWAGI WNIESIONE PRZEZ BELGIĘ ZAINTERESOWANE STRONY TRZECIE

(23) W związku z przedłużeniem postępowania do Komisji wpłynęły uwagi zgłoszone przez Belgię, Forum 187 oraz przez trzy centra koordynacyjne, których zezwolenia utraciły ważność w dniu 31 grudnia 2003 r. lub w dniu 31 grudnia 2004 r. i zostały przedłużone do dnia 31 grudnia 2005 r. Z uwag tych wynika, że Belgia i centra koordynacyjne opowiadają się za ustanowieniem okresu przejściowego kończącego się w dniu 31 grudnia 2010 r., ze względu na poniższe powody:

— Wyrok Trybunału powinien być interpretowany w ten sposób, że ogólna zasada równości, powołana przez Trybunał, oznacza, że wszystkie centra koordynacyjne powinny korzystać z najdłuższego okresu przejściowego, jaki przyznano któremukolwiek z centrów koordynacyjnych, to jest okresu kończącego się dnia 31 grudnia 2010 r. W przeciwnym wypadku Komisja doprowadziłaby do powstania nowych nierówności i nowych zakłóceń konkurencji między centrami koordynacyjnymi, z których jedne wciąż korzystałyby z systemu, a inne przestałyby z niego korzystać przed rokiem 2010.

— Zasada równości traktowania wymaga również, aby belgijskim centrům koordynacyjnym przyznano okres przejściowy identyczny z okresem przyznanym przez Komisję w jej decyzjach dotyczących innych systemów opodatkowania. Wymienia się w szczególności systemy dotyczące luksemburskich holdingów „1929”⁽¹⁸⁾; „exempt companies” na Gibraltarze⁽¹⁹⁾; strefy wolnocłowej na Maderze⁽²⁰⁾.

— Komisja nie może przyjąć daty notyfikowana decyzji 2003/757/WE jako daty rozpoczęcia „nowego” okresu przejściowego, którą pragnie określić. Zdaniem niektórych zainteresowanych stron, nowy okres przejściowy powinien rozpoczynać się albo dnia 30 października 2003 r., będącego datą opublikowania w Dzienniku Urzędowym decyzji 2003/757/WE, albo najwcześniej dnia 22 czerwca 2006 r., będącego datą wydania wyroku przez

Trybunał. Belgia ocenia, że środki przejściowe są zwyczajowo ustalane odnośnie do przyszłości, a nie do przeszłości. Datą rozpoczęcia nowego okresu przejściowego powinna być zatem data notyfikowania nowej decyzji końcowej (to znaczy niniejszej decyzji). To od tej daty powinien być liczony odpowiedni okres (minimum dwuletni) przyznany wszystkim centrům koordynacyjnym, aby umożliwić im dostosowanie się do nowego systemu.

— W wyniku częściowego zawieszenia i unieważnienia decyzji 2003/757/WE oraz unieważnienia decyzji 2003/531/WE, przedsiębiorstwa oczekiwały, znowu pełnoprawnie, że okres obowiązywania systemu zostanie przedłużony do końca 2010 roku. Belgia powołuje się również na koszty związane ze zwolnieniami pracowników centrów koordynacyjnych, które uzasadniałyby przesunięcie daty rozpoczęcia okresu przejściowego na dzień wydania niniejszej decyzji.

— Dane przedstawione przez Komisję w decyzji o zamknięciu postępowania na poparcie propozycji ustanowienia okresu przejściowego do końca 2005 lub nawet końca 2006 roku, nie są istotne dla sprawy. W szczególności przedłużenia przyznane przez Belgię centrům koordynacyjnym, których zezwolenia utraciły ważność w okresie między 17 lutego 2003 r. a 31 grudnia 2005 r., zostały tymczasowo i w ramach ostrożności ograniczone do dnia 31 grudnia 2005 r. w oczekiwaniu na wyrok Trybunału.

— Jeśli wziąć pod uwagę, że wyrok został wydany przez Trybunał dnia 22 czerwca 2006 r., można stwierdzić, że Komisja nie podjęła szybkich działań w celu przyjęcia nowych środków przejściowych. To również uzasadnia przyznanie wszystkim centrům koordynacyjnym okresu przejściowego biegnącego od daty notyfikowania niniejszej decyzji określającej środki przejściowe.

(24) Belgia ocenia, że ustawa z dnia 27 grudnia 2006 r. stanowi jedynie wprowadzenie w życie wyroku Trybunału i nie stanowi nowego systemu pomocy, lecz przedłużenie systemu istniejącego. Jedno z centrów koordynacyjnych uznaje również, że jego wniosek o przedłużenie złożony po dacie wyroku Trybunału, ale przed przyjęciem ustawy, opiera się na prawie do przedłużenia uznanym przez wyrok, a nie przez ustawę.

V. OCENA KOMISJI

(25) Argumenty przedstawione przez Belgię i centra koordynacyjne mają na celu wykazanie, że Komisja powinna zezwolić wszystkim centrům koordynacyjnym na korzystanie z systemu do dnia 31 grudnia 2010 r., czy to w oparciu o powoływaną przez Trybunał zasadę

⁽¹⁸⁾ Decyzja Komisji 2006/940/WE z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie programu pomocy C 3/2006 wprowadzonego przez Luksemburg na rzecz spółek holdingowych 1929 oraz miliardowych spółek holdingowych (Dz.U. L 366 z 21.12.2006, str. 47).

⁽¹⁹⁾ Zjednoczone Królestwo – Pomoc C 53/2001 (ex NN 52/2000) – Gibraltar: system „exempt companies” – Zaproszenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE (Dz.U. C 26 z 30.1.2002, str. 13).

⁽²⁰⁾ Decyzja Komisji 2003/294/WE z dnia 11 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania przez Portugalię systemu pomocy finansowej i podatkowej w strefie wolnocłowej Madery w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2000 r. (Dz.U. L 111 z 6.5.2003, str. 45).

równości, która nakazywałaby przyznanie wszystkim centróm najdłuższego przyznanego okresu przejściowego (tj. trwającego do dnia 31 grudnia 2010 r.), czy to w oparciu o zasadę uzasadnionych oczekiwań, która nakazywałaby Komisji przyjęcie daty innej niż dzień 18 lutego 2003 r., tj. daty wyroku, a nawet niż data niniejszej decyzji, jako daty rozpoczęcia odpowiednio długiego okresu przejściowego, którego zastosowania wymagał Trybunał. Ani Belgia, ani zainteresowane przedsiębiorstwa nie przedstawiły argumentu zmierzającego do wykazania, że właściwy okres przejściowy, zdefiniowany przez Trybunał jako okres niezbędny centróm koordynacyjnym na dostosowanie się do zmiany systemu, powinien trwać od 18 lutego 2003 r. do 31 grudnia 2010 r., tj. ponad 7 lat i 10 miesięcy. Mając na względzie przytoczone omawiane w niniejszej części, Komisja ocenia, że datę rozpoczęcia okresu przejściowego powinien stanowić dzień 18 lutego 2003 r., oraz że czas trwania okresu przejściowego powinien być racjonalny. W oparciu o dane, którymi dysponuje, Komisja ocenia ponadto, że właściwy okres przejściowy zakończył się dnia 31 grudnia 2005 r.

1. Ograniczenia unieważnienia orzeczonego przez Trybunał

- (26) Wyrok Trybunału stwierdza nieważność decyzji 2003/757/WE „ponieważ nie przewiduje ona środków przejściowych w stosunku do centrów koordynacyjnych, których wniosek o przedłużenie zezwolenia nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej”. W punkcie 163 wyroku, Trybunał zaznacza „wyrażenie »tuż po« należy rozumieć w ten sposób, że dotyczy ono daty tak bliskiej dacie notyfikacji zaskarżonej decyzji, iż zainteresowane centra koordynacyjne nie dysponowały niezbędnym czasem na dostosowanie się do zmiany systemu”.
- (27) Należy przede wszystkim zaznaczyć, że Trybunał potwierdza zasadność decyzji 2003/757/WE, w zakresie w jakim kwalifikuje ona system centrów koordynacyjnych jako system pomocy niezgodny ze wspólnym rynkiem. Powyższa kwalifikacja została zakwestionowana przed Trybunałem przez Forum 187, ale nie przez Belgię. Nie dotyczyło jej zawieszenie i częściowe unieważnienie wymienionej decyzji. System centrów koordynacyjnych jest więc niezgodny ze wspólnym rynkiem od dnia notyfikowania tej decyzji.
- (28) Interpretacja wyroku Trybunału przyjęta przez Komisję zakłada, że orzeczone unieważnienie opiera się na stwierdzeniu, iż decyzja 2003/757/WE pozbawiała niektórych przedsiębiorstw możliwości korzystania z właściwych środków przejściowych, która powinna być im dana w celu dostosowania się do zmiany systemu podatkowego.
- (29) Trybunał krytykuje faktycznie zakaz przedłużania ze skutkiem natychmiastowym, nawet czasowo, zezwoleń centrów koordynacyjnych, jako naruszający uzasadnione oczekiwania tych spośród nich „których wniosek o przedłużenie zezwolenia nie został jeszcze rozpatrzony w chwili notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej”. Trybunał ocenia, że wymienione centra mogły pełnoprawnie oczekiwać, iż będą mogły skorzystać z okresu przejściowego wystarczającego na dostosowanie się do zmian systemu i, w razie takiej potrzeby, uzyskać czasowe przedłużenie zezwolenia, umożliwiające im korzystanie z tego okresu.
- (30) Wyrok Trybunału nakłada więc na Komisję obowiązek udzielenia zgody na przedłużenie zezwoleń, w zakresie w jakim takie czasowe przedłużenie jest niezbędne do zachowania prawa centrów koordynacyjnych do odpowiedniego okresu przejściowego. Komisja twierdzi więc, że Trybunał nie unieważnia wszystkich skutków zakazu przedłużania – nawet czasowego – zezwoleń, jak wnosili w swoich skargach Belgia i Forum 187, i jak proponował w opinii rzecznik generalny. Zakaz ten ma więc moc obowiązującą, z wyłączeniem przypadków, gdy przedłużenie zezwoleń jest niezbędne w celu dostosowania się do wyroku odnośnie do meritum.
- (31) Jak zaznaczono w przekazanych komentarzach, Trybunał krytykuje również fakt, że przedsiębiorstwom przyznano zróżnicowane okresy przejściowe – od kilku miesięcy do kilku lat – jako naruszający ogólną zasadę równości traktowania. Trybunał sugeruje więc, że Komisja powinna była ustalić dla wszystkich zainteresowanych przedsiębiorstw jednakowy i odpowiedni okres przejściowy, umożliwiając im dostosowanie się do zmiany systemu.
- (32) Komisja popełniła więc błąd uznając uzasadnione oczekiwanie centrów koordynacyjnych oparte na okresie ważności (10 lat) zezwoleń i przyznała niektórym centróm zbyt krótki okres przejściowy (tj. krótszy od odpowiedniego okresu przejściowego) a innym – zbyt długi (tj. dłuższy od odpowiedniego okresu przejściowego).
- (33) Trybunał formułuje jednak swoje postanowienie w sposób ograniczający unieważnienie do braku okresu przejściowego dla niektórych przedsiębiorstw „których wniosek o przedłużenie zezwolenia nie został jeszcze rozpatrzony w chwili notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej”. W punkcie 163 wyroku Trybunał wyjaśnia ponadto, co należy rozumieć przez termin „tuż po”.

- (34) Wyrok Trybunału nie nakazuje więc Komisji przywrócenia absolutnej równości traktowania wszystkich centrów koordynacyjnych, ale kompensowanie skutków jakie wspomniana nierówność traktowania ma dla niektórych przedsiębiorstw, niekorzystających z odpowiedniego okresu przejściowego. Zasada równości traktowania wymaga w tym wypadku, aby wszystkie przedsiębiorstwa korzystały z okresu przejściowego umożliwiającego im dostosowanie się do systemu. Wyrok nie unieważnia definicji okresu przejściowego dla przedsiębiorstw, którym przyznano okres przejściowy dłuższy od okresu przejściowego odpowiedniego dla dostosowania się do zmiany systemu i Komisja nie może w związku z tym go skrócić w celu przywrócenia równości traktowania.
- (35) Komisja stwierdza jednakże, że Trybunał nie precyzuje okresu stosowania odpowiednich środków przejściowych, ani liczby przedsiębiorstw niekorzystających z wymienionych odpowiednich środków, których w związku z tym dotyczy unieważnienie. W szczególności wyrok nie wskazuje, że powoływanym odpowiednim okresem przejściowym jest okres kończący się dnia 31 grudnia 2010 r. i nie zobowiązuje Komisji, jak utrzymuje Belgia, przez samo zastosowanie zasady równości traktowania, do dostosowania okresu przejściowego wszystkich przedsiębiorstw do najdłuższego z okresów przyznanych na podstawie decyzji 2003/757/WE, tj. do okresu kończącego się dnia 31 grudnia 2010 r. Wręcz przeciwnie – Trybunał wydaje się sugerować, że odpowiednim okresem byłby okres jednakowy dla wszystkich centrów koordynacyjnych, mający na celu wyłącznie umożliwienie im dostosowania się do zmian systemu, oraz że jedynie centra, których zezwolenia traciły ważność w krótkim terminie nie korzystałyby z niego.
- (36) Komisja uznaje więc, że okres przejściowy przewidziany w decyzji 2003/757/WE powinien zostać zmieniony wyłącznie w zakresie unieważnienia orzeczonego przez Trybunał. Komisja ocenia tym samym, że odpowiedni okres przejściowy, o którym mówi Trybunał powinien być określony na podstawie danych, które uzasadniałyby jego odpowiedni charakter, tj. wykazywałyby, że jest nie tylko wystarczający, ale również niezbędny. Decyzja o przedłużeniu postępowania miała na celu umożliwienie Belgii i zainteresowanym stronom trzecim:
- wypowiedzenie się odnośnie do wagi informacji, którymi Komisja już dysponowała, i które wydawały się wskazywać, że odpowiednią datą zakończenia okresu przejściowego jest dzień 31 grudnia 2005 r.,
 - wskazanie innych danych pozwalających wykazać, że odpowiedni okres przejściowy powinien być przedłużony poza dzień 31 grudnia 2005 r., w tym wypadku do dnia 31 grudnia 2010 r. lub innej daty.
- (37) W dalszej części niniejszej decyzji, Komisja pragnie wykazać, że odpowiedni okres przejściowy, o którym mówi Trybunał, powinien dla wszystkich centrów koordynacyjnych rozpocząć się 18 lutego 2003 r.

i kończyć 31 grudnia 2005 r., nie zaś 31 grudnia 2010 r. Komisja następnie omawia sytuację, w których jej zdaniem uzasadnione oczekiwania, które sama wzbudziła, zobowiązują ją do umożliwienia niektórym centrom koordynacyjnym korzystania z systemu po dacie 31 grudnia 2005 r.

2. Data rozpoczęcia odpowiedniego okresu przejściowego

- (38) Komentarze Belgii i zainteresowanych stron trzecich sugerują, że datą rozpoczęcia okresu przejściowego, którą w następstwie wyroku Trybunału ma wskazać Komisja, nie może być data notyfikowania decyzji 2003/757/WE. Wymienia się różne daty, w szczególności datę opublikowania decyzji w Dzienniku Urzędowym oraz datę notyfikowania niniejszej decyzji.
- (39) Komisja uważa natomiast, że odpowiedni okres przejściowy, o którym mówi Trybunał, powinien rozpoczynać się w dniu notyfikowania decyzji 2003/757/WE, to znaczy w dniu 18 lutego 2003 r.
- (40) Po pierwsze, w dniu 22 czerwca 2006 r., skutki postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. zostały zastąpione skutkami wyroku Trybunału co do meritum, i to ze skutkiem wstecznym do dnia notyfikowania decyzji 2003/757/WE. Wyrok Trybunału uwzględnia sytuację centrów koordynacyjnych w dniu notyfikowania tej decyzji. Nie ma więc podstaw, aby sądzić, że Trybunał żąda ustanowienia okresu przejściowego, który rozpocząłby się w dniu innym niż data notyfikowania zaskarżonej decyzji.
- (41) Treść wyroku Trybunału w wyraźny sposób odwołuje się do tej daty, jako że decyzja zostaje unieważniona „ponieważ nie przewiduje ona środków przejściowych dla centrów koordynacyjnych, których wnioski o przedłużenie zezwolenia nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej”. (podkreślenie dodane).
- (42) Komisja ocenia ponadto, że uzasadnione oczekiwania centrów koordynacyjnych oparte na wcześniejszych decyzjach i stanowisku Komisji w tej sprawie zostały przewidziane najpóźniej w dniu notyfikowania decyzji 2003/757/WE. W tej decyzji Komisja kwalifikuje system centrów koordynacyjnych jako pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem i żąda jego zmiany lub zniesienia. Powyższa kwalifikacja nie była przedmiotem zawieszenia i została potwierdzona przez Trybunał w wyroku z 22 czerwca 2006 r. Ma więc moc obowiązującą od dnia notyfikowania Belgii decyzji 2003/757/WE.

Omawianej decyzji towarzyszył zresztą komunikat prasowy Komisji i była ona szeroko komentowana przez prasę. Zdaniem Komisji można uznać datę notyfikowania decyzji 2003/757/WE za datę przerwania uzasadnionego zaufania pokładanego przez centra koordynacyjne w zgodność systemu ze wspólnym rynkiem, i co z tym idzie, za datę rozpoczęcia stosowania środków przejściowych uzasadnionych dawnymi uprawnionymi oczekiwaniami. Komisja uważa, że ze względu na przerwanie uprawnionego zaufania od momentu notyfikowania decyzji 2003/757/WE, przeniesienie daty rozpoczęcia okresu przejściowego na datę późniejszą nie jest uzasadnione, nawet w przypadku przeniesienia do daty opublikowania decyzji w Dzienniku Urzędowym. Forum 187, stowarzyszenie reprezentujące i działające w imieniu centrów koordynacyjnych, oraz, zgodnie z jego własnym oświadczeniem, uznanego za takie przez Belgię, wniosło skargę przed Trybunał przeciwko decyzji 2003/757/WE w końcu kwietnia 2003 r., a więc przed datą jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym. Dowodzi to, że centra koordynacyjne, za pośrednictwem stowarzyszenia upoważnionego do obrony ich interesów, poznały treść tej decyzji, a w szczególności wiedziały o jej zakwalifikowaniu jako pomocy państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem oraz o nałożonym na Belgię obowiązku zmiany lub zniesienia badanego systemu.

(43) Wreszcie, Komisja stwierdza, że żadne z centrów koordynacyjnych nie było objęte zakazem przedłużania zezwoleń, oraz że na mocy decyzji 2003/757/WE lub postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. wszystkie centra mogły od dnia 18 lutego 2003 r. korzystać z okresu przejściowego umożliwiającego im dostosowanie się do zmiany systemu narzuconego przez Komisję. Postanowienie z dnia 26 czerwca 2003 r. również odwołuje się wyraźnie do daty notyfikowania decyzji 2003/757/WE, zawieszając skutki decyzji „w zakresie w jakim zakazuje Królestwu Belgii przedłużania zezwoleń dla centrów koordynacyjnych obowiązujących w dniu notyfikowania wymienionej decyzji” (podkreślenie dodane). Zawieszenie to umożliwiło więc przedłużenie zezwoleń obowiązujących w dniu 17 lutego 2003 r. oraz przedłużenie skutków systemu najpóźniej do dnia 22 czerwca 2006 r., daty wydania wyroku co do meritum. Ponadto od dnia 16 lipca 2003 r. Komisja potwierdziła, że nie będzie żądała zwrotu przyznanych środków pomocy, na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r., dając w ten sposób centrom koordynacyjnym gwarancję rzeczywistego i ostatecznego korzystania z okresu przejściowego, wynikającą z orzeczonego zawieszenia.

(44) Komisja uważa ponadto, że nie może przychylić się do argumentów przedstawionych przez Belgię i centra koordynacyjne, aby żądać przeniesienia daty rozpoczęcia odpowiedniego okresu przejściowego na datę późniejszą. Trybunał potwierdził kwalifikację pomocy jako niezgodnej ze wspólnym rynkiem w dniu 17 lutego 2003 r. Uzasadnione zaufanie wypływające z decyzji Komisji z 1984 i 1987 roku, zezwalających na stosowanie

systemu straciło więc podstawę najpóźniej w lutym 2003 roku. Jeżeli centra koordynacyjne nie znały daty wyroku Trybunału i jego treści, niepewność ta nie wynika z działania Komisji. Postępowanie sądowe nie mogło wzbudzić uzasadnionych oczekiwań w stosunku do Komisji, zdaniem której system centrów koordynacyjnych był zgodny ze wspólnym rynkiem. Niepewność ta wynika ze złożenia skarg, które same w sobie nie mają skutku zawieszającego. Czas trwania postępowania sądowego nie może więc uzasadniać przedłużenia okresu przejściowego – przyznanego faktycznie centrom koordynacyjnym od dnia 18 lutego 2003 r. – przesuwając o taki sam okres datę rozpoczęcia okresu przejściowego.

3. Data zakończenia odpowiedniego okresu przejściowego

(45) W celu określenia odpowiednich środków przejściowych oraz dokładnego czasu trwania okresu przejściowego, Komisja oparła się na dostępnych informacjach, wynikających z podjętych zobowiązań, przekazanych wniosków i oświadczeń złożonych przez Belgię lub zainteresowane przedsiębiorstwa przed lub wkrótce po przyjęciu decyzji 2003/757/WE. Komisja ocenia faktycznie, że informacje te mogą najlepiej zobrazować nie tylko stanowisko Belgii, ale również sytuację zainteresowanych przedsiębiorstw w dniu 17 lutego 2003 r. Brak reakcji na niektóre zaskarżalne czynności formalne władz krajowych lub na postanowienia decyzji 2003/757/WE był również interpretowany jako znak zgody zainteresowanych przedsiębiorstw.

(46) W pierwszej kolejności, Belgia zobowiązała się, w ramach prac grupy nadzoru Kodeksu postępowania, do usunięcia skutków systemu centrów koordynacyjnych najpóźniej dnia 31 grudnia 2005 r. To zobowiązanie jest zawarte w konkluzjach Rady z dnia 26 i 27 listopada 2000 r. ⁽²¹⁾.

(47) Powyższe wnioski zostały opublikowane w komunikacie prasowym ⁽²²⁾ i w oparciu o nie belgijski minister finansów oświadczył w dniu 20 grudnia 2000 r. przed Izbą Reprezentantów że „centra koordynacyjne, które uzyskały po raz pierwszy zezwolenia w dniu 31.12.2000 [...] będą mogły wciąż korzystać z systemu do dnia 31 grudnia 2005 r. na podstawie zezwolenia początkowego lub na podstawie przedłużenia zezwolenia [...]” ⁽²³⁾.

⁽²¹⁾ Do tego dnia Belgia nie otrzymała jeszcze zgody Rady na przedłużenie poza dzień 31 grudnia 2005 r. ważności zezwoleń (już obowiązujących w dniu 31 grudnia 2000 r.), wygasających po dniu 31 grudnia 2005 r.

⁽²²⁾ Nr Council/00/453.

⁽²³⁾ Patrz odpowiedź Ministra Finansów z dnia 20 grudnia 2000 r. na interpelację nr 5 Pana Jacques'a Simoneta (Dok. Parl., Izba, Sesja 2000–2001, COM 343), cytowana w piśmie Belgii PH/chw/1467 z dnia 6 marca 2003 r.

- (48) W skierowanym do Komisji piśmie z dnia 6 marca 2003 r., zawierającym odwołanie do konkluzji Rady i komunikatu ministra finansów Belgii oceniła, że „*W tych warunkach, Belgia podjęła zobowiązania wobec centrów koordynacyjnych, których skutki wygasają w dniu 31 grudnia 2005 r.*”. Belgia podnosiła również ten argument przed Trybunałem (pkt 141 i 142 wyroku). Pomimo że argument ten nie został przyjęty przez Trybunał jako stanowiący podstawę uzasadnionych oczekiwań wobec Komisji, zobowiązanie polityczne Belgii w stosunku do jej centrów koordynacyjnych wydaje się za to być właściwe dla oceny okresu przejściowego, który Belgia uznalaby za odpowiedni.
- (49) Po drugie w tym samym piśmie z dnia 6 marca 2003 r., Belgia w następujący sposób odniosła się do kwestii rozsądnego terminu określonego przez Komisję w jej decyzji 2003/757/WE: „*Komisja słusznie przyznała centrom koordynacyjnym rozsądny termin. Decyzja umożliwienia pełnego wykorzystania okresu ważności obowiązującego zezwolenia jest uzasadniona, z wyłączeniem centrów koordynacyjnych, których aktualnie obowiązujące zezwolenia wygasają w miesiącach następujących po decyzji Komisji, a w szczególności przed końcem 2005 roku, ponieważ centra te nie będą miały czasu na dostosowanie się do przedwczesnego zakończenia systemu centrów koordynacyjnych. W tym wypadku, rozsądny termin jest niewystarczający*”. Belgia wezwała również Komisję do zmiany decyzji 2003/757/WE oraz do „*przewidzenia dla centrów, których zezwolenia tracą ważność przed końcem 2005 roku, możliwości ich przedłużenia, w oparciu o istniejący system, do końca 2005 roku*”. Komisja wnioskuje z tego jeszcze raz, że Belgia uznała, że rozsądny termin nie został przyznany centrom koordynacyjnym, których zezwolenia traciły ważność przed 31 grudnia 2005 r., oraz że przyznanie rozsądnego terminu tym centrom koordynacyjnym pociągałoby za sobą przedłużenie do dnia 31 grudnia 2005 r.
- (50) Po trzecie w dniach 20 marca i 26 maja 2003 r., Belgia powiadomiła Komisję o swoim „*zamiarze utrzymania systemu centrów koordynacyjnych w stosunku do centrów istniejących w dniu 31 grudnia 2000 r., których zezwolenia tracą ważność między 17 lutego 2003 r. a 31 grudnia 2005 r. do ostatniej wymienionej daty*”. Zażądała również od Rady przyjęcia, na podstawie art. 88 ust. 2 akapit trzeci Traktatu, decyzji zezwalającej na takie przedłużenie. Taka decyzja – 2003/531/WE, została przyjęta przez Radę dnia 16 lipca 2003 r. Stanowi ona w motywie (10): „*Planowany nowy system pomocy ma charakter czasowy. [...] umożliwi adresatom kontynuowanie działalności w Belgii co najmniej przez okres niezbędny temu państwu do wprowadzenia innych środków kierowanych do centrów koordynacyjnych mających siedzibę na jego terytorium lub [do] ułatwienia reorganizacji inwestycji zainteresowanych grup międzynarodowych przez uniknięcie nagłego zrywania umów*”. Wniosek Belgii i decyzja 2003/531/WE stanowiły przedmiot licznych artykułów w prasie. Reakcją Komisji na powyższą decyzję był komunikat prasowy, wydany dnia 16 lipca 2003 r. Ani Forum 187, ani żadne z centrów koordynacyjnych nie zaskarżyło powyższej decyzji ani nie zakwestionowało ograniczenia przedłużenia do dnia 31 grudnia 2005 r.
- (51) Po czwarte Trybunał w następujący sposób przedstawia żądanie Forum 187: „*Forum 187 [...] żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji w zakresie, w jakim nie przewidziano w niej odpowiednich środków przejściowych dla centrów, których zezwolenie wygasa pomiędzy dniem 17 lutego 2003 r. i dniem 31 grudnia 2004 r.*” oraz „*centra, których zezwolenie wygasało w latach 2003 i 2004, potrzebowały dwuletniego okresu przejściowego, aby się zreorganizować, a nawet opuścić Belgię*”⁽²⁴⁾. Komisja stwierdza, że od dnia 17 lutego 2003 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. upłynęły 34 miesiące.
- (52) Po piąte, zgodnie z pozwoleniem zawartym w postanowieniu z dnia 26 czerwca 2003 r., Belgia przedłużyła zezwolenia centrów koordynacyjnych wygasające między dniem 17 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r. Poza czterema centrami koordynacyjnymi wszystkie te zezwolenia zostały przedłużone na okres kończący się dnia 31 grudnia 2005 r. Ani Belgia, ani zainteresowane przedsiębiorstwa nie złożyły skargi przeciwko temu wyraźnemu ograniczeniu okresu ważności zezwoleń. Ponadto wydaje się, że żadne z zainteresowanych przedsiębiorstw nie złożyło – ani przed dniem 31 grudnia 2005 r., ani nawet przed dniem 22 czerwca 2006 r. – wniosku o przedłużenie zezwolenia o kolejny okres.
- (53) Po szóste ponieważ wymóg odpowiednich środków przejściowych ma umożliwić Belgii dostosowanie przepisów prawnych, a centrom koordynacyjnym dostosowanie się do nowego systemu podatkowego, należy odnotować poniższe kwestie:
- Rozporządzenie królewskie z dnia 16 maja 2003 r. zmieniające w zakresie podatku pobieranego u źródła Rozporządzenie królewskie w sprawie wykonywania kodeksu podatków od wynagrodzeń w 1992 roku (*Arrêté Royal d'Exécution du Code des Impôts sur les Revenus coordonné en 1992*) (AR/CIR92) przewiduje zwolnienie z podatku od dochodów z majątku ruchomego odsetki płacone przez banki w ramach jednej grupy (wśród których znajdują się centra koordynacyjne). Rozporządzenie weszło w życie dnia 5 czerwca 2003 r.
- ⁽²⁴⁾ Patrz pkt 140 i 145 wyroku w sprawach C-182/03 i C-217/03, jak również pkt 73 postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. oraz skargę złożoną dnia 28 kwietnia 2003 r., w szczególności pkt 5 i 6 wniosku dotyczącego zastosowania procedury przyspieszonej, pkt 6 oraz 148–150, 154 i 158 skargi.

- Dnia 23 kwietnia 2003 r. Komisja zatwierdziła system ulg podatkowych wprowadzony przez Belgię w dniu 1 stycznia 2003 r. ⁽²⁵⁾, stosowany również do centrów koordynacyjnych. Komisja zatwierdziła również w części nowy system centrów koordynacyjnych notyfikowany w maju 2002 roku. W decyzji Komisji 2005/378/WE z dnia 8 września 2004 r. dotyczącej systemu pomocy, który Belgia proponuje wdrożyć na rzecz centrów koordynacyjnych ⁽²⁶⁾ uznano, że nowy system pomocy w formie do jakiej Belgia zobowiązała się go doprowadzić, nie stanowi pomocy państwa.
- Ustawa z dnia 22 czerwca 2005 r. ustanawiająca odliczenie podatkowe od kapitału ryzyka ⁽²⁷⁾ przewiduje system odliczania odsetek nominalnych, który wszedł w życie dnia 1 stycznia 2006 r. Pomimo że nie był ograniczony do centrów koordynacyjnych, wymieniony system został opracowany w celu zaoferowania atrakcyjnej alternatywy dla systemu centrów koordynacyjnych, w szczególności dla centrów, których zezwolenia traciły ważność dnia 31 grudnia 2005 r. Środek ten został zapowiedziany w końcu 2004 roku, a na początku 2005 roku przedstawiony przedstawicielom centrów koordynacyjnych, którzy jak się wydaje, przyjęli go przychylnie ⁽²⁸⁾. Wymieniony środek był również szeroko omawiany przez prasę.
- Ustawa z dnia 22 czerwca 2005 r. przewiduje również ogólne zniesienie opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,5 % od wkładów w kapitale od dnia 1 stycznia 2006 r.
- (54) W konsekwencji najpóźniej w dniu 1 stycznia 2006 r., zainteresowane przedsiębiorstwa, które zdecydowały pozostać w Belgii, dysponowały systemem zastępczym, który był systemem prostym, niewymagającym większej reorganizacji ⁽²⁹⁾ oraz atrakcyjnym. Również w oparciu o ten element, data 31 grudnia 2005 r. wydaje się stanowić rozsądny termin zakończenia odpowiedniego okresu przejściowego żadanego przez Trybunał, w zakresie w jakim umożliwia on wszystkim centrom koordynacyjnym przejście z jednego systemu do innego bez przerwy w działalności. Komisja stwierdza ponadto, że 70 z 243 centrów koordynacyjnych działających w 2002 roku zakończyło faktycznie swoją działalność w Belgii.
- (25) Belgia – Zaprośzenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE, w sprawie środka pomocy C 26/03 (ex N 351/02) – Zmiana systemu podatkowego dotyczącego centrów koordynacyjnych (Dz.U. C 209 z 4.9.2003, str. 2).
- (26) Dz.U. L 125 z 18.5.2005, str. 10.
- (27) *Moniteur Belge* z dnia 30 czerwca 2005 r.
- (28) Patrz odpowiedź Ministra Finansów na ustne zapytania parlamentarne postawione przez Trees Pieters (ZP nr 5852 z dnia 15 marca 2005 r.), Carla Devlies (ZP nr 5911 z dnia 15 marca 2005 r.), Stéphanie Anseu (ZP nr 3–4179 z dnia 20 stycznia 2006 r.).
- (29) Zwolnienie z zaliczki na podatek od dochodów z majątku ruchomego oraz z podatku od kapitału zostało utrzymane dla centrów koordynacyjnych i rozszerzone na inne przedsiębiorstwa, odliczenie z tytułu odsetek nominalnych jest operacją czysto podatkową, w związku z tym łatwą do wprowadzenia.
- 4. Sytuacja centrów koordynacyjnych, których zezwolenia zostały przedłużone między dniem 17 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r.**
- (55) Ze względu na przedstawione już wyżej powody, Komisja uważa, że odpowiedni okres przejściowy orzeczony przez Trybunał, powinien trwać od dnia 18 lutego 2003 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. W przypadku większości centrów koordynacyjnych, których zezwolenia zostały przedłużone na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r., okres przedłużenia został ograniczony przez Belgię do dnia 31 grudnia 2005 r., co jest zgodne z odpowiednim okresem przejściowym określonym w sekcjach 2 i 3.
- (56) Niemniej jednak, Belgia przedłużyła na czas nieograniczony zezwolenia czterech spośród wszystkich centrów koordynacyjnych, których zezwolenia zostały przedłużone na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. Komisja uważa jednakże, że postanowienie z dnia 26 czerwca 2003 r. wyraźnie ogranicza skutki tych przedłużeń do daty wyroku co do meritum. Co za tym idzie, o ile centra koordynacyjne nie zrezygnowały z systemu centrów koordynacyjnych opowiadając się za zastosowaniem systemu odsetek nominalnych do dochodów roku 2006, zezwolenia te były objęte wspomnianym postanowieniem do dnia 22 czerwca 2006 r.
- (57) O ile Komisja uważa, że odpowiedni okres przejściowy zakończył się dnia 31 grudnia 2005 r., przyznaje jednocześnie, że jej komunikat prasowy z dnia 16 lipca 2003 r. mógł wzbudzić w zainteresowanych centrach koordynacyjnych uzasadnione oczekiwania, że nie wystąpi żądanie zwrotu w odniesieniu do środków pomocy, z których korzystały do dnia wydania wyroku Trybunału co do meritum.
- (58) Na koniec należy zaznaczyć, że system centrów koordynacyjnych jest systemem podatkowym, stosowanym zgodnie z rokiem podatkowym. W wielu przypadkach rok podatkowy odpowiada rokowi kalendarzowemu. Ponieważ wyrok został wydany w połowie 2006 roku, Komisja ocenia, że zasada uzasadnionych oczekiwań powinna być stosowana w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa, do końca zwykłego okresu opodatkowania obowiązującego w dniu wyroku.
- 5. Sytuacja centrów koordynacyjnych, których zezwolenia zostały przedłużone przed notyfikowaniem decyzji 2003/757/WE**
- (59) Decyzja 2003/757/WE uznawała istnienie uzasadnionych oczekiwań wszystkich centrów koordynacyjnych opartych na dziesięcioletnim okresie ważności zezwoleń

obowiązujących w dniu notyfikowania wymienionej decyzji i określała na tej samej podstawie odpowiedni okres przejściowy. Trybunał stwierdził, że w ramach systemu który zyskał charakter stały, przedłużenie zezwolenia było zwykłą formalnością administracyjną. Centra koordynacyjne mogły więc w sposób uzasadniony oczekiwać, że uzyskają przedłużenie wymienionego zezwolenia umożliwiające im korzystanie z odpowiedniego okresu przejściowego.

- (60) Jak zaznaczono w motywach od (31) do (34), Trybunał uznał również, że przyznawanie różnych okresów przejściowych, w zależności od momentu utraty ważności danego pozwolenia, prowadziło do nierówności traktowania. Komisja wnioskuje z tego, że powinna była przewidzieć odpowiedni okres przejściowy jednakowy dla wszystkich centrów koordynacyjnych.
- (61) Niemniej jednak Trybunał unieważnił definicję środka przejściowego zawartą w decyzji 2003/757/WE jedynie w zakresie w jakim był on niewystarczający, to znaczy krótszy od odpowiedniego okresu przejściowego, dla tych centrów koordynacyjnych, których zezwolenia miały wkrótce utracić ważność. Jak już wspomniano, Komisja ocenia, że unieważnienie orzeczone przez Trybunał dotyczy wyłącznie centrów koordynacyjnych, których zezwolenia zostały przedłużone między dniem 17 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r., oraz że odpowiedni okres przejściowy zakończył się dnia 31 grudnia 2005 r.
- (62) Komisja jest więc zdania, że wyrok Trybunału nie unieważnił definicji okresu przejściowego zawartej w decyzji 2003/757/WE w odniesieniu do centrów koordynacyjnych, których zezwolenie, obowiązujące w dniu 17 lutego 2003 r., wygasło dnia 31 grudnia 2005 r. lub później. Pomimo że, w świetle wyroku Trybunału, Komisja uważa obecnie, że okres przejściowy ustalony dla tych centrów koordynacyjnych był zbyt długi, stwierdza jednak, że decyzja 2003/757/WE, w zakresie w jakim przewiduje okres przejściowy kończący się dla każdego centrum w dniu wygaśnięcia zezwolenia obowiązującego w dniu notyfikowania decyzji 2003/757/WE, nie została uznana za nieważną i związku z tym nadal ma zastosowanie. W konsekwencji, w zakresie w jakim decyzja 2003/757/WE ma nadal moc obowiązującą, nie pozwala ona, aby w odniesieniu do zainteresowanych centrów koordynacyjnych Komisja skróciła czas trwania okresu przejściowego określony w wymienionej decyzji.
- (63) Każda decyzja Komisji, zmierzająca do określenia identycznego okresu przejściowego kończącego się dnia 31 grudnia 2005 r. dla wszystkich centrów koordynacyjnych, byłaby zresztą pozbawiona wszelkiego wymiaru praktycznego, w związku z uzasadnionymi oczekiwaniami wzbudzonymi w wyniku decyzji 2003/757/WE w centrach koordynacyjnych, o których mowa w motywie (62).

6. Status ustawy z dnia 27 grudnia 2006 r.

- (64) Komisja zaznacza, że Belgia, mimo iż nie notyfikowała przepisów ustawy z dnia 27 grudnia 2006 r., mającej na celu umożliwienie przedłużenia zezwolenia wszystkich centrów koordynacyjnych do końca 2010 roku, zawiesiła jej wejście w życie do chwili wyraźnego zatwierdzenia tego systemu przez Komisję. Ze względu na powody wymienione w niniejszej sekcji, Komisja nie może zatwierdzić tych przepisów i wzywa w związku z tym Belgię do ich niestosowania.
- (65) Z końcem 2005 roku wygasły zezwolenia przedłużone na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 roku, z wyłączeniem zezwoleń czterech centrów koordynacyjnych, o których mowa w sekcji 4. Wydaje się, że ani Belgia, ani centra koordynacyjne nie planowały żadnego dodatkowego przedłużenia do dnia wydania wyroku, tj. do dnia 22 czerwca 2006 r. Nowa baza prawna umożliwiająca przedłużenie zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych do końca 2010 roku została przyjęta dopiero dnia 27 grudnia 2006 r. – to znaczy rok po wygaśnięciu zezwoleń. Ustawa ta może być stosowana z mocą wsteczną w przypadku przedsiębiorstw, które w międzyczasie przestały korzystać z systemu centrów koordynacyjnych.
- (66) W przeciwieństwie do Belgii, Komisja uważa, że przepisy ustawy z dnia 27 grudnia 2006 r. nie mają na celu jedynie wdrożenia wyroku z dnia 22 czerwca 2006 r. w ramach istniejącego środka pomocy, ale ustanawiają nowy system. Wprowadzenie tego systemu w życie bez uprzedniej zgody Komisji, pociągnęłoby za sobą prawdopodobnie zastosowanie procedury stosowanej wobec pomocy bezprawnej.
- (67) Wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r. potwierdza niezgodność systemu centrów koordynacyjnych od dnia notyfikowania decyzji 2003/757/WE. Najpóźniej od dnia notyfikacji, system przestał być systemem pomocy istniejącej i centra koordynacyjne weszły w okres przejściowy, w trakcie którego mogą nadal korzystać z systemu, ale nie mogą już powoływać się, jak wcześniej, na zasadę uzasadnionych oczekiwań, opartych na decyzjach lub komunikatach Komisji z 1984, 1987 i 1990 roku⁽³⁰⁾. Złożone skargi i potwierdzenie przez Trybunał, dopiero w czerwcu 2006 roku, powyższej niezgodności, nie mogą zmienić tego stwierdzenia. Skargi jako takie nie mają skutku zawieszającego i postanowienie z dnia 26 czerwca 2003 r. nie zawiesiło kwalifikacji systemu jako bezprawnej pomocy państwa. Z tych samych powodów, uzasadnione zaufanie Belgii odnośnie do zgodności systemu centrów koordynacyjnych zostało zachwiane najpóźniej wraz z decyzją 2003/757/WE. Belgia więc w pełni świadomie ograniczyła do dnia 31 grudnia 2005 r. przedłużenie zezwoleń przyznanych na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r.

⁽³⁰⁾ Odpowiedź z dnia 12 lipca 1990 r. na zapytanie pisemne nr 1735/90 wystosowane przez G. de VRIESA do Komisji (Dz.U. C 63 z 11.3.1991, str. 37).

(68) Komisja tym bardziej uważa, że decyzja Belgii o przedłużeniu zezwoleń wszystkich wnioskujących o to centrów koordynacyjnych do końca 2010 roku, podjęta po wydaniu przez Trybunał wyroku potwierdzającego definitywnie niezgodność systemu ze wspólnym rynkiem, nie może wpisywać się w ramy istniejącego środka pomocy, ani też być tłumaczona jakimikolwiek uzasadnionymi oczekiwaniami wzbudzonymi przez Komisję. W szczególności, uzasadnione oczekiwania centrów koordynacyjnych, których zezwolenia zostały przedłużone na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r., nie mogą być rozciągnięte na przedłużenia przyznane na mocy ustawy z dnia 27 grudnia 2006 r. W związku z faktem, iż przedłużenia te przyznano po dacie wyroku Trybunału odnośnie do meritum, nie dotyczyłyby ich już skutki postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. ani żadne uzasadnione oczekiwania wynikające z komunikatu prasowego Komisji z dnia 16 lipca 2003 r.

(69) W konsekwencji, wszelkie przedłużenie systemu pomocy niezgodnego ze wspólnym rynkiem przyznane od tej chwili, musiałyby być prawdopodobnie uznane za pomoc bezprawną, mogącą zostać objętą nakazem jej zwrotu.

7. Porównanie z okresami przejściowymi określonymi w innych decyzjach Komisji

(70) Jak zaznaczono w motywie (23), Belgia żąda również zastosowania zasady równości traktowania w odniesieniu do środków podatkowych, które tak jak system centrów koordynacyjnych były przedmiotem decyzji dotyczącej pomocy państwa. Wymieniane są w szczególności systemy holdingów „1929” w Luksemburgu, „exempt companies” na Gibraltarze oraz strefy wolnocłowej na Maderze, gdzie Komisja przyznała środki przejściowe do 2010 roku, a nawet zezwoliła na przyznanie korzystania z systemu kolejnym przedsiębiorstwom.

(71) Zdaniem Komisji każda ze spraw jest szczególna. W każdej z wymienionych decyzji środki przejściowe zostały określone z uwzględnieniem cech szczególnych właściwych dla danego systemu, jego beneficjentów oraz zainteresowanego państwa członkowskiego. Komisja postąpiła tak samo w przypadku belgijskich centrów koordynacyjnych, określając w decyzji 2003/757/WE, ze względu na przedstawione wcześniej powody, rozsądną datę zakończenia okresu przejściowego najpóźniej na dzień 31 grudnia 2010 r.

(72) Komisja stwierdza w szczególności, że niniejsza decyzja jest następstwem wyroku Trybunału, do wykonania którego jest zobowiązana. Komisja nie może w żadnym razie zastąpić wykonania tego wyroku zwykłym porównaniem okresów trwania środków przejściowych przyznanych w innych sprawach.

(73) Ponadto, nie wdając się w szczegółowe uzasadnienia co do meritum, które Komisja zawarła w decyzjach wymienionych w motywie (23), Komisja pragnie zauważyć, że jeśli chodzi o kwestie formalne, to niektóre z decyzji

zostały podjęte dawno, inne zupełnie niedawno; że niektóre zezwalają na przystąpienie do systemu nowych przedsiębiorstw, inne zaś nie; oraz że niektórym towarzyszą dodatkowe warunki. Dokonując takiego porównania, można by wziąć pod uwagę również inne elementy, które mają znaczenie zdaniem Komisji. I tak, odnośnie systemu pomocy wprowadzonego w Holandii w odniesieniu do międzynarodowej działalności finansowej (*Concernfinancieringsactiviteiten*), zakończonego również w dniu 17 lutego 2003 r. na podstawie decyzji Komisji 2003/515/WE⁽³¹⁾, środki przejściowe zostały określone w ten sam sposób, co dla centrów koordynacyjnych, tj. zależnie od momentu wygaśnięcia dziesięcioletnich zezwoleń. Belgia zakończyła stosowanie specjalnych systemów centrów dystrybucji i centrów usług, dla wszystkich przedsiębiorstw, w dniu 31 grudnia 2005 r., mimo że nie były one objęte decyzją Komisji. Okólnik administracyjny przewidujący to zniesienie, opublikowany dnia 20 września 2005 r., zaznacza, że systemy te zostały zastąpione systemem wiążących interpretacji wprowadzonym od dnia 1 stycznia 2003 r. (art. 20 ustawy z dnia 24 grudnia 2002 r.).

(74) Z powyższych względów, Komisja uznaje, że nie może przyjąć argumentów opartych na porównaniu z innymi sprawami.

8. Niepewność prawna spowodowana brakiem działania Komisji

(75) Zdaniem Belgii istnienie niepewności prawnej, jaka wynika z niemożności szybkiego ustanowienia przez Komisję nowych środków przejściowych w wyniku unieważnienia orzeczonego przez Trybunał, uzasadniałoby wprowadzenie dłuższego okresu przejściowego.

(76) Komisja uważa, że nie można jej zarzucać spowodowania stwierdzonego opóźnienia.

(77) Po pierwsze, ani interpretacja przedstawiona przez Belgię, ani wynikający z niej zamiar przedłużenia zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych do dnia 31 grudnia 2010 r. nie zostały notyfikowane Komisji, ani nie zostały jej przekazane nawet w formie notatki informacyjnej.

(78) Po drugie dnia 4 lipca 2006 r. Komisja wystosowała do Belgii pismo, mające na celu uzyskanie informacji niezbędnych do wykonania wyroku Trybunału oraz do stwierdzenia prawidłowego wprowadzenia w życie decyzji 2003/757/WE, z uwzględnieniem skutków postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. i wymienionego wyroku. Wobec braku odpowiedzi, dnia 23 sierpnia 2006 r. wysłano pierwsze ponaglenie. Pomimo kolejnych

⁽³¹⁾ Dz.U. L 180 z 18.7.2003, str. 52.

ponagłęń, zarówno formalnych jak nieformalnych, oraz pomimo przyznania dodatkowych terminów na udzielenie odpowiedzi, wnioskowana informacja została przekazana Komisji dopiero w styczniu 2007 r. Tymczasem z uzasadnienia oraz z art. 379 ustawy z dnia 27 grudnia 2006 r. wynika, że od dnia 20 lipca 2006 r. Minister Finansów został upoważniony do pozytywnego i jak najszybszego rozpatrzenia wniosków o przedłużenie zezwoleń centrów koordynacyjnych.

(79) W oparciu o informacje, którymi dysponowała do tego momentu (patrz motyw (21)), Komisja oczekiwała, że Belgia przedłuży zezwolenia wszystkich centrów koordynacyjnych do końca 2005 roku, który to okres odpowiada zdaniem Komisji odpowiedniemu okresowi przejściowemu, zgodnemu z wyrokiem Trybunału. Informacje przekazane przez Belgię w styczniu 2007 r. wskazywały natomiast na zamiar przedłużenia zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych do końca 2010 roku na podstawie ustawy przyjętej w grudniu 2006 roku, która nie została notyfikowana Komisji. Te nowe elementy uzasadniały podjęcie decyzji o przedłużeniu postępowania oraz konieczność zbadania nowych argumentów przedstawionych przez Belgię i zainteresowane strony trzecie.

(80) Dnia 16 stycznia 2007 r. Belgia udzieliła Komisji odpowiedzi na pytania przekazane dnia 4 lipca 2006 r.

VI. WNIOSKI

(81) Po pierwsze Komisja musi wprowadzić zmiany do decyzji 2003/757/WE, w zakresie w jakim została ona unieważniona wyrokiem Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r.

(82) Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 stwierdza nieważność decyzji 2003/757/WE „ponieważ nie przewiduje ona środków przejściowych w stosunku do centrów koordynacyjnych, których wniosek o przedłużenie zezwolenia nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej”.

(83) W wyniku tego wyroku, należy w następujący sposób zmienić treść decyzji 2003/757/WE:

— przewidzieć szczególne środki przejściowe dla centrów koordynacyjnych, których wniosek o przedłużenie nie został jeszcze rozpatrzony w dniu wydania zaskarżonej decyzji, lub których

zezwolenie wygasło wraz z datą notyfikowania tej decyzji lub tuż po niej, to znaczy między dniem 18 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r.,

— zezwolić zainteresowanym centrów koordynacyjnym, w ramach powyższych szczególnych środków przejściowych, na korzystanie z systemu pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem do dnia 31 grudnia 2005 r.,

— zezwolić, w tym celu, na czasowe przedłużenie zezwoleń zainteresowanych centrów koordynacyjnych, w zakresie w jakim jest to niezbędne do umożliwienia im korzystania z systemu, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. Zakaz przedłużania powinien być, co do reszty, utrzymany.

(84) Nie należy wprowadzać innych zmian w decyzji. Komisja nie kwestionuje w szczególności okresów przejściowych przyznanych na mocy decyzji 2003/757/WE, w zakresie w jakim umożliwia ona niektórym centrów koordynacyjnym korzystanie z systemu niezgodnego ze wspólnym rynkiem do momentu wygaśnięcia aktualnego zezwolenia i najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Ten aspekt decyzji nie został unieważniony przez Trybunał, i w związku z tym nadal ma zastosowanie.

(85) Po drugie Komisja musi również przyznać, że jej komunikat prasowy z dnia 16 lipca 2003 r. mógł wzbudzić w czterech centrach koordynacyjnych, których zezwolenia zostały przedłużone na podstawie postanowienia z dnia 26 czerwca 2003 r. oraz na czas nieokreślony, uzasadnione oczekiwania, iż będą mogły korzystać z systemu niezgodnego ze wspólnym rynkiem do dnia ogłoszenia wyroku Trybunału co do meritum. Biorąc pod uwagę, że wyrok został wydany dnia 22 czerwca 2006 r. oraz uwzględniając podatkowy charakter środka, korzystanie z uzasadnionych oczekiwań powinno być przedłużone w celu umożliwienia tym centrów koordynacyjnym na korzystanie z systemu niezgodnego ze wspólnym rynkiem do końca zwykłego okresu podatkowego obowiązującego w dniu wydania wyroku.

(86) Po trzecie Komisja musi wezwać Belgię do rezygnacji z wprowadzenia w życie przepisów ustawy z dnia 27 grudnia 2006 r., mających na celu przedłużenie zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych do dnia 31 grudnia 2010 r., ponieważ wymienione przepisy są niezgodne ze wspólnym rynkiem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 2 decyzji 2003/757/WE dodaje się, co następuje:

„Centra koordynacyjne, których wniosek o przedłużenie nie został jeszcze rozpatrzony w dniu wydania zaskarżonej decyzji, lub których zezwolenie wygasło wraz z datą notyfikowania tej decyzji lub tuż po niej, to znaczy między datą tego notyfikowania a dniem 31 grudnia 2005 r., mogą wciąż korzystać z systemu centrów koordynacyjnych do dnia 31 grudnia 2005 r. Przedłużanie zezwoleń wspomnianych centrów koordynacyjnych jest dozwolone najwyżej do dnia 31 grudnia 2005 r.”.

Artykuł 2

Cztery centra koordynacyjne mające siedzibę w Belgii, których zezwolenia zostały przedłużone na czas nieokreślony w oparciu o postanowienie Prezesa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 26 czerwca 2003 r. orzekające zawieszenie wykonania decyzji 2003/757/WE, mogą korzystać z systemu centrów koordynacyjnych do dnia zakończenia zwykłego okresu opodatkowania obowiązującego w dniu 22 czerwca 2006 r.

Artykuł 3

Ustawa z dnia 27 grudnia 2006 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim jej przepisy mają na celu przed-

łużenie, w drodze nowych decyzji o przedłużeniu zezwoleń, systemu centrów koordynacyjnych poza dzień 31 grudnia 2005 r.

Komisja wzywa w konsekwencji Belgię do rezygnacji z wprowadzenia w życie wymienionych przepisów ustawy z dnia 27 grudnia 2006 r.

Artykuł 4

Artykuł 1 stosuje się od dnia 18 lutego 2003 r.

Artykuł 5

Belgia powiadamia Komisję, w terminie dwóch miesięcy od daty notyfikowania niniejszej decyzji, o środkach podjętych w celu jej wykonania.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 listopada 2007 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji